

שנת 1978
מאת ד"ר מיכאל שניידמן

בשנה זו קומץ קטן של פעילים המשיך לעבוד קשה בשני מישורים – בארץ ובזירה הבינלאומית. בארץ – הליגות ואליפויות ישראל הפכו לדבר שבשגרה, אליפויות אשדוד ופרדס-חנה – למסורת. בזירה הבינלאומית – דאגנו להבטיח את השתתפותנו במפעלים בינלאומיים קבועים.

ג'ף גפן השקיע את מרצו בהכנסת ישראל לחברות בארגון בשם צרפתי – La plume d'or. השם לא ניתן לתרגום במדויק – משהו כמו "הנוצית המוזהבת". הארגון שימש כהתאגדות של מדינות אירופאיות המתפתחות בבדמינטון. ארגון זה קיים כל שנה תחרות בין המדינות, כאשר כל שנה מדינה אחרת ארחה את התחרות השנתית. החברים היו צרפת, בלגיה, שווייץ, ספרד, פורטוגל, איטליה ויוגוסלביה (מדינה זאת השתתפה רק לעתים). לנו התחרות הייתה מאד מתאימה. בסופו של דבר קשרים ודבקות במטרה של ג'ף עזרו והתקבלנו, אך לא בצורה חלקה. גם הפעם היה מתנגד אחד – הרי מדינת ישראל לא שוכנת באירופה. מי התנגד? – צרפת! היום יגידו: "נו ברור – האנטישמיים האלה", אך לא זאת הייתה אז הסיבה להתנגדות. ג'ף ואני נכנסנו לישיבה של המליאה, אשר דנה בשאלת קבלתנו. די מהר הסתבר שנציג הצרפתי מתנגד. צבע על פניו של חברי ג'ף התחלף לחיוור, אך היו"ר התורן – הבלגי – הכריז על הפסקה. בזמן של ההפסקה הרגיעו אותנו שלא נדאג. אמרו לנו שצרפתי רואה בעצמו נציג של המדינה הגדולה בארגון ובתור שכזה הוא חשוב מאד ולכן צריך לשכנע אותו. הכן, לאחר ההפסקה, הבלגי והאחרים שכנעו אותו באלגנטיות והצרפתי הסיר את התנגדותו. התקבלנו והחל משנה הבאה 1979- יכולנו להשתתף ואכן השתתפנו.

אני פעלתי במסגרת הפועל. צריך כאן להקדים ולומר שפעם הייתה תחרות קשה מאד בין מכבי לבין הפועל. שני ארגוני הספורט הגדולים בארץ היו מזוהים פוליטית ונהלו מאבקים פוליטיים. משחקי המכבייה מאורגנות ע"י מכבי העולמי משנות ה-30 של מאה ה-20. אנשי הפועל לא היו יכולים להישאר ללא תחרות משלהם בסדר גודל כזה וארגון משחקי הפועל. אף אלה היו למדינות מכל העולם ובערך באותה מתכונת, אך גם לא יהודים היו מוזמנים להשתתף. בעצם, לא היו אלה נבחרות לאומיות, אלא נבחרות של מועדוני ספורט הפועלים. מכביות נערכות בשנה שלאחר שנת האולימפיאדה ומשחקי הפועל – בשנה שלפני האולימפיאדה. גם במישור הזה נאלצתי לעבוד קשה על מנת להכניס את בדמינטון למשחקים אלה, אך בסוף הצלחנו והתחלנו להתכונן להופעה הראשונה במשחקי הפועל – אף היא בשנת 1979. כך הבטחנו לשחקנים אפשרות להשתתף בשני מפעלים חשובים.

בארץ:

הזכרתי בכתבה הקודמת את הופעתו הראשונה של אמיר מוזס בזירת הבדמינטון הישראלית. באליפות פרדס-חנה 1978 משחק שלו בגמר "האפרוחים" – גיל עד 11 – עם גדי יגר המקומי היה לאחד המשחקים המהנים. גדי ניצח בשלוש מערכות.

בתחרות זו אנו פוגשים לראשונה את אלופת ישראל לעתיד ברוריה סרויה, אחותו של יצחק. האשדודית מצהירה על כוונותיה כבר בהתחלה ומנצחת את כל בנות פרדס-חנה עד גיל 11. אלופת ישראל לעתיד אחרת – אירית בן שושן מפרדס-חנה – מנצחת בגיל עד 14 ולא מסתפקת בכך. בזוגות עד 12 היא יחד עם פרדס-חנאית אחרת יהודית יגר מנצחות בשתי מערכות את שחר בן אברהם ששיתף פעולה עם אחיה של יהודית גדי יגר. הבנים בחצי גמר ניצחו בשלוש מערכות את אמיר מוזס עם שמעון בן שושן. עוד תוצאות מעניינות: סמיר אליזרוב מפרדס-חנה ניצח בגמר בנים עד 12 את ראובן מוזס. ארז רביד שוב מנצח בגיל עד 14, משתתף גם בתחרויות עד גיל 16, אך מפסיד שם לאברהם האס. בגמר האס מנצח את יצחק סרויה. בגיל בוגר יותר – עד 18 – ניסים דוק מנצח את אברהם האס ובגמר את יצחק סרויה.

באליפות אשדוד יצחק מחזיר לניסים כאשר הוא מנצח אותו בגמר בשלוש מערכות. יותר מכך יצחק מנצח גם בגיל 16 לאחר ניצחון בגמר על אברהם האס. אבל זה לא הכול – ביחד עם ניסים דוק הוא לוקח גם את זוגות הנוער (עד 18). שלושה תארים בתחרות אחת! באליפות זו מתגלה ככוכב חדש יצחק (זקי) כהן מאשדוד. בגיל 14 הוא מנצח את רמי שניידמן בחצי גמר ואת מיקי קגנוביץ מפרדס-חנה בגמר. ביחד עם מקס דבדה הוא מנצח גם את זוגות בנים עד 14 לאחר

ניצחון בגמר על נציגי אשקלון ניסים אטיאס וירון צבן. זקי כהן היה כשרון גדול, עלה כמו מטאור, אך, לצערנו, גם נעלם באותה מהירות. עד כמה שידוע לי, הוא עבר לכדורגל ולא הגיע שם לגדולות. מאוחר יותר היה באשדוד עוד כשרון גדול- אלון אופיר (אבי-אפרים - משחק עד היום, גם אמו-מדינה-שחקן). גם הוא עבר לכדורגל וכן הצליח ברמה ישראלית. ניתן ללמוד מי זה שכל אחד צריך למצוא את הנישה הספורטיבית המתאימה לו ולהישאר שם.

בגיל 12 ירון מיכלזון מפרדס-חנה ניצח את ראובן מוזס בגמר. בעתיד גם ירון יעלם וראובן יאסוף תארים רבים. כנראה, התמדה ועבודה רצינית במשך שנים מובילה לפסגה ולא המטאוריות. אלה, כידוע, נשרפים – רובם, לא כולם. רק אלה שממשיכים להתאמן ולעבוד הופכים ממטאורים לכוכבים אמתיים, כוכבים קבועים!

בתחרות בוגרים ברבעי גמר מיכאל (מייק) רפפורט מנצח את יהודה בן שימול, ניסים דוק את ווארט בוטוליה, מיכאל שניידמן את אברהם האס וויקטור יוסיס את פינחס אלישע. לא כהרגלינו, אני וויקטור נפגשים בחצי גמר (וויקטור מנצח 15:7,17:14). מייק מנצח את ניסים בשלוש מערכות. וויקטור שוב לוקח את הבכורה. 6 נשים לוקחות חלק בתחרות. פלומה רייכברט פורשת אחרי משחק אחד. חיה גרינשטיין שוב מנצחת את כולן, קרול סילמן זוכה במקום השני ופנינה בן שושן – בשלישי.

אליפות ישראל לנוער (43 בנים ו-6 בנות)

בגיל 10 גדי מוזס לא מגיע לגמר ואמיר מוזס לוקח את התחרות בקלות. הוא משתתף גם בגיל 12, אך מפסיד לסמיר אלאזרוב, אשר מגיע לגמר, שוב פוגש את ראובן מוזס והפעם מפסיד לו. ראובן זוכה במקום ראשון הראשון שלו בקריירה הארוכה. בגיל 14 מנצח זקי כהן. ארז רביד, המנצח הקבוע, לא השתתף, כי גם הוא עבר לכדורגל. גם הוא לא הגיע לגדולה שם. אך סיפורו של ארז שונה קצת. כעבור שנים, אחרי שהוא סיים את שרותו הצבאי, ארז הופיע, פתאום, לפני, סיפר שהוא הבין שעשה טעות גדולה, אף ביקש סליחה ואמר: "תרשה לי לחזור, בבקשה". ארז חזר לכושר סביר, שיחק בליגה לאומית ואף הגיעה לנבחרת ישראל, אך לא למקומות הראשונים כפי שצפוי היה לו לא היה עושה הפסקה ערוכה. בהמשך הוא גם אימן נוער, כולל נבחרת הנער.

בגיל 16 יצחק סרויה מנצח בגמר את אברהם האס. דני עמק מאשקלון, שחקן נבחרת ישראל בעתיד, במקום השלישי. בגיל 18 יצחק סרויה מפסיד בגמר לניסים דוק בשתי מערכות. אחותו ברוריה סרויה מנצחת בגמר בנות את יהודית יגר מפרדס-חנה.

אליפות ישראל (בוגרים)

9 נשים לוקחות חלק בתחרות ודווקא אלופה עתידית אירית בן שושן מפרדס-חנה נשארת במקום ה-8, כאשר אחותה פנינה מגיעה למקום השלישי. קרול סילמן לפניה והאלופה חיה גרינשטיין מגנה על התואר שלה.

5 זוגות נשים נוטלות חלק בתחרות. פנינה בן שושן וקרול סילמן בגמר מנצחות את חיה גרינשטיין וגילה רפפורט (אשתו של מייק) בקרב לא קל: הן מפסידות את המערכה הראשונה 15:8, מנצחות את השנייה 15:10 ו במערכה השלישית 17:14! דבורה גפן משתפת פעולה עם אירית הצעירה והן מגיעות לחצי גמר.

33 גברים משתתפים במוקדמות ועוד 8 מצטרפים אליהם – על פי הדירוג – לבית הגמר. הפעם המוקדמות נערכות לא במועדונים אלא במחוזות. שיטת התחרות בשלב הגמר קצת "מטורפת" : 5 בתים של שלושה, המנצחים עולים לבית הגמר, השניים לבית מקומות 10-6 והשלישיים – לבית על מקומות 11-16. לכל אחד יוצא 6 משחקים.

לבית הגמר הראשון עולים מייק רפפורט, ניסים דוק, יצחק סרויה, ויקטור יוסיס ואני. מייק הפסיד את משחקיו עם ניסים, יצחק ואיתי ב- 3 מערכות ולא היה יכול לשחק עם ויקטור. חוץ מזה רק משחק בין ויקטור לבין יצחק הסתיים ב-2 מערכות- לטובת ויקטור. כל יתר המשחקים –ב-3!! אני (בן 39 אז) שחקתי את כל ארבעת משחקי ב-3 וניסים דוק שיחק לא רק את משחקיו ב-3 מערכות, אלא גם את משחק העלייה שלו. נגד פנחס אלישע- סך של 5 משחקים. אחרי משחק האחרון שלי –שניצחתי אותו- אמר לי ויקטור ששיחקתי טוב. אמרתי לו תודה והוספתי שאין לי מושג מה היה במשחק, כי "ראיתי כוכבים" ושיחקתי אוטומטית. בסוף לויקטור וניסים היו 3 ניצחונות וניסים זכה לראשונה בתואר אלוף ישראל ביחידים הודות לניצחוננו על ויקטור. אני זכיתי במקום השלישי הודות לניצחון על יצחק. לשנינו היו 2 ניצחונות.

בזוגות גברים לא היו הפתעות – ויקטור ואני ניצחנו בגמר את יצחק וניסים 15:10,15:11

בזוגות מעורבים חצי גמרים היו צמודים יותר מאשר גמר: היה גרינשטיין וויקטור יוסים ניצחו את הצעירים פנינה בן שושן ואברהם האס בשלוש מערכות. כך היה גם במשחקם של גילה ומייק רפפורט נגד ווארט בוטוליה עם פלומה רייכברט (מערכה שלישית 18:16). בגמר גילה ומייק ניצחו 15:2.15:4

בליגה לאומית אין הפתעות – עירוני אשדוד ראשונה, הפועל פרדס-חנה שנייה ואשקלון שלישית. קבוצה של רמת השרון מתחילה בניצחון מרשים על אשדוד 5:1 (מייק רפפורט מנצח את ניסים דוק, גילה רפפורט את עליזה מוזס, מיכאל ושלמה רפפורט את דוק-סרויה בזוגות וגילה עם ווארט בוטוליה את עליזה ואברהם האס בזוגות מעורבים). אך לאחר מכן הקבוצה מתפרקת.

ליגה הארצית חולקה לצפון ודרום- על פי השייכות הגיאוגרפית. בצפון שיחקו קריית חיים, בית ספר חקלאי פרדס-חנה, הפועל זיכרון יעקב, הפועל פרדס-חנה ב, הפועל פרדס-חנה ג וחיפה. בקבוצת בית ספר שיחקו תלמידיו – ארז רביד בועז קוק, רמי שניידמן, סמיר אליזארוב ורז יגר. בהפועל פ-ח ב: דרור פרבדה, פנינה בן שושן, ירון מיכלזון, גרי רזניק ואירית בן שושן ובקבוצת ג- האמהות (אשתי ואמא של רמי ודני – נלי) ואבות יורם ויטקון (אבא של רואי ויטקון, אשר כעת מפתח מועדון חדש במודיעין), אריה –אבא של גדי, רז ויהודית יגר. בסיבוב הראשון התלמידים עוד חששו מי ההורים וסיימו את המפגש איתם בתיקו 3:3, אך בסיבוב השני כבר ניצחו 6:0.

בדרום השתתפו מכבי קיראון, מושב אורות, עירוני אשדוד (בה הופיעו זקי כהן, ראובן מוזס ואפריים אופיר), ומכבי ראשון לציון. המנצחים בית ספר חקלאי פרדס-חנה ועירוני אשדוד נפגשו למשחק העברה לליגה לאומית. שתי הקבוצות הופיעו למפגש בהרכב חסר. הדרומיים ניצחו וזכו לעבור לליגה לאומית.

ולבסוף זכינו לביקור ראשון בארץ של מועדון מחו"ל- ביקור גומלין של מועדון מאולבורג (דנמרק)- 16 שחקנים ושחקניות בגילאי בוגרים ונוער. באשדוד האורחים שיחקו נגד אשדוד המחוזת פעמיים וניצחו פעמיים – 19:4, 14:2. זקי כהן הצטיין אצל המפסידים.

בפרדס-חנה עדיין לא היה אולם ספורט ראוי ושיחקנו איתם באולם של קיבוץ מעיין צבי שבזיכרון יעקב. גם שם אולם היה נמוך והכיל 2 מגרשים בלבד. האורחים היו מנומסים, אך בינם לבין עצמם הביעו תמיהה גדולה על התנאים שלנו- הרי אלה היו ימי הביניים לעומת התנאים שלהם. בחזרתם הביתה הם תארו את האולם שלנו ואת הצורה איך שקשרנו את הרשתות לקירות - בהעדר ציוד ראוי זאת אכן הייתה דרך מאד יצירתית.

על מנת לתת למספר רב של שחקני ישראל לשחק עם נציגי העולם הגדול שיתפנו למעשה את הנבחרת (ללא שחקני אשדוד, אשר כבר התמודדו איתם). זה לא עזר הרבה בנוגע לתוצאות. הובסנו בתוצאה 20:3. רק ויקטור יוסים, גדי קגנוביץ ואני ניצחנו ביחידים. הדנים לא היו מורגלים גם לדברים אחרים. לקחנו אותם לטיול לגולן והם מאד נלחצו כאשר נסענו לאורך גבול עם סוריה. הדבר המהנה ביותר בשבילם הייתה השמש שלנו.